

TUOMASMESSUN SAARNA 1.2.2009 ”ÄLÄ PELKÄÄ” Järvenpään kirkossa

”Jeesus auttaa hädässä”

Kun tuli ilta, opetuslapset menivät alas rantaan, nousivat veneeseen ja lähtivät kohti Kapernaumia, toiselle puolen järveä. Oli jo pimeä, eikä Jeesus vielä ollut palannut heidän luokseen. Tuuli puhalsi ankarasti, ja järvellä kävivät vaahtopäiset aallot.

Kun he olivat soutaneet kahdenkymmenenviiden tai kolmenkymmenen stadionmitan verran, he näkivät Jeesuksen kävelevän järven aalloilla ja lähestyvän venettä.

He pelästyivät. Mutta Jeesus sanoi: »Minä tässä olen, älkää pelätkö.»

He aikoivat ottaa hänet veneeseen, mutta samassa vene jo tuli siihen rantaan, jonne he olivat menossa. (Joh. 6:16-21)

Missä tilanteessa olet viimeksi pelännyt? Olitko yksin vai yhdessä muiden kanssa? Nousiko pelko ulkoisesta uhasta vai sisältäsi?

Pelko on inhimillinen tunne. Se kuuluu ihmisenä olemiseen. Meillä ihmisillä on monenlaisia pelkoja:

- lapsena – monen muun tavoin - pelkäsin pimeää ja ukkosta
- monenlaista pimeää ja ukkosta sisältyy ihmisen elämään, sen eri vaiheisiin:
 - o Hyväksytäänkö minut? Avautuuko opiskelu- tai työpaikka? Miten tulen toimeen? Menetänkö työpaikan?
 - o Taloudellinen lama ja ilmastonmuutoksen uhka leijuvat meidän kaikkien yllä.
 - o Sotaa, levottomuuksia, luonnonmullistuksia kantautuu korviimme ja silmiimme lähes päivittäin.
 - o Sattumanvarainen, yllättävä väkivalta nostattaa pelon, puhumattakaan jatkuvasta väkivallasta, joka on perheen sisäinen salaisuus.
 - o oma tai läheisen yllättävä sairaus tai kuolema pelottaa.
 - o sisäinen pimeys masennuksen syövereissä on pelottavaa
 - o Joku pelkää ihmisiä, koska on tullut niin monta kertaa nolatuksi, petetyksi, hylätyksi.
 - o On myös ilmitulemisen pelkoa, jos tiedän tehneeni, toimineeni väärin.
 - o Ja on Jumalan kohtaamisen pelkoa! Millainen Jumala on? Hyväksyykö Hän minut?

Opetuslapset ovat veneessä järvellä. On pimeää. Tuuli puhaltaa ankarasti ja nostattaa vaahtopäiset aallot. Opetuslapset näkevät Jeesuksen kävelevän järvellä.

He pelästyvät - ja kuulevat sitten sanat: ”Älkää pelätkö!” Opetuslasten pelon keskelle tulee Jeesus, joka sanoo:”Minä tässä olen. Älkää pelätkö”.

Miten tärkeää on, että on joku, jonka kanssa jakaa pelko? Joku, joka tulee keskelle pelkoa, tulee lähelle, vierelle ja katkaisee pelon pahimman kärjen. Tämä joku voi olla

perheen jäsen, ystävä, naapuri, työtoveri, sukulainen, sinä tai minä. Jumala käyttää meitä ihmisiä toistemme tukena, apuna, rinnalla kulkijana, kuuntelijana, taakkojen kantajana. Jumala käyttää meidän aikaamme, varojamme, käsiämme ja jalkojamme toisten ihmisten hyväksi.

Muistan lapsuudestani kirkkaasti, miten oli myöhäinen ilta. Ukkonen jyrisi ja salamat leiskuivat ristiin rastiin pimeällä yötaivaalla. Äitini otti minut syliinsä ja vei kotimme lasikuistille. Ja siinä turvallisessa sylissä silmät pelosta pyöreinä katselin salamoiden välähtelyä pimeydessä ja kuuntelin myrskyn jylinää. Myöhemmin olen ymmärtänyt, että sen yön jälkeen pahin pelko hellitti ja tilalle jäi syvä kunnioitus luonnon väkeviä voimia kohtaan.

Kuka tai mikä on se syli, jossa me voimme turvallisesti kohdata pelkomme silmästä silmään? Kuka tulee luoksemme tai kenen luokse voimme mennä silloin, kun pelko vyöryy ylitemme? Sellaisessa hetkessä tarvitsemme toisia ihmisiä ja toiset ihmiset tarvitsevat meitä.

Rukous on pelon keskellä väylä, joka vie meidät Jumalan syliin. Psalminkin ovat rukousta ja tämän päivän psalmissa ovat sanat:

- *He näkivät Herran teot,
syvyyksien ihmeet, hänen suuret tekonsa.
Herra käski, ja nousi myrskytuuli,
meri aaltoili rajusti.
He nousivat korkeuksiin, vaipuivat syvyyksiin,
hädän hetkellä heidän rohkeutensa murtui.
Mutta hädässään he huusivat avuksi Herraa,
ja Herra auttoi heidät ahdingosta.
Hän tyynnytti tuulen,
ja aallot hiljenivät.*

Jumala tietää ja tuntee luomansa ihmisen, myös pelkomme. Raamatussa on monta kertaa sanat ”Älä pelkää”, ”älkää pelätkö”. Olen joskus kuullut, että näitä kehotuksia olisi Raamatussa 365 kertaa eli vuoden jokaiselle päivälle.

Jumala on rakkaus. Hän on myös pyhä. Jumalan edessä olemme paljaina. Hän näkee meidät joka hetki. Hän näkee tekemme ja kuulee sanamme, niin hyvät kuin pahat. Hän näkee sydämemme ja asenteemme.

Tämä tieto synnyttää sekä pelkoa että luottamusta. Pelkoa pyhän Jumalan edessä, jolta ei mikään ole salassa. Ja luottamusta siihen, että Hän tuntee. Hän tietää ja rakastaa. Jeesuksessa Jumala sovitti syntimme ja avasi tien yhteyteensä.

Tänäänkin kuulemme ehtoollisella: Jeesuksen Kristuksen ruumis, sinun puolestasi annettu! Jeesuksen Kristuksen veri, sinun puolestasi vuodatettu! Raamattu vakuuttaa

- ***Älä pelkää, minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltä kutsunut. Sinä olet minun. Vaikka vuoret järkkyisivät, ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju.***

Raamattu, rukous ja myös moni laulu välittävät Jumalan rakkautta ja läsnäoloa. Näin myös laulu ”Älä pelkää”.

”Tunnen pelon vyöryvän aaltojen lailla, valtaansa kahliten kokonaan. Voimaton oon. Voimat nuo hiipuvat ruumiistain, jaksaa jatkaa en matkaa, mä tähän jään, kuulla saan: Älä pelkää, hän vierelläs seisoo ja kannattaa. Älä pelkää, ei pimeyden voimat sua valtaan saa. Älä pelkää, hänen armonsaa lopu ei milloinkaan. Älä pelkää, hän kanssasi kulkee ja johdattaa.

Tunnen kaiken kaatuvan päälleni, sorrun taakkani alla, mä jaksaa en – uupunut oon. Kukaan ei ymmärrä, vapisen pelkään. Tuntuu kuin matkani kesken jäis – kuulla saan: Älä pelkää, hän vierelläs seisoo ja kannattaa...”

Jumala on vierelläsi, Hän kannattaa ja kantaa. Laulun kanssa samaa viestiä välittää seuraava kertomus unesta – ja on jollekulle varmasti tuttu.

”Unessa ihminen katselee elämäänsä. Eletty elämä näkyy rantahietikossa jalanjälkinä.

Elämän matkan varrella ihminen näkee rantahietikolla kahdet jalanjäljet, omat ja Jeesuksen jalanjäljet.

Mutta elämän vaikeimmissa kohdissa näkyvätkin vain yhdet jalanjäljet.

Silloin ihminen kysyy Jeesukselta:

Missä sinä silloin olit, kun minulla oli kaikkein vaikeinta?

Sinähän lupasit aina olla kanssani.

Ihminen saa vastauksen. Jeesus sanoo:

Niissä kohdissa, missä näet vain yhdet jalanjäljet, minä kannoin sinua.”

Olin 5,5 vuotta sitten Angolassa. Siellä kuulemani viesti on rohkaissut monta kertaa.

Rauha oli viimein saavutettu 27 vuotta kestäneen sisällissodan jälkeen. Eräs

evankelista kertoi, miten hän rukoili joka kerta lähtiessään miinoitetuille teille:

”Herra ole sinä tämän auton edessä ja takana, molemmilla sivuilla sekä ylä- että alapuolella . ”

”Älkää pelätkö” on rohkaisu. Se on muistutus, että pelonkin keskellä olemme Jumalan sylissä. Pelon vyöryessä ympärillä rukous kantaa:

”Herra ole sinä edessä ja takana, molemmilla sivuilla sekä ylä- että alapuolella.”